

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2020 r. w Piszcu

sprawy z powództwa G. C., A. Z. i A. G.

przeciwko B. K.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanej B. K. na rzecz powodów G. C., A. Z. i A. G. solidarnie kwotę 1 549,61 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych 61/100) z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 07.11.2019r. do dnia zapłaty.

II. Umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanej B. K. na rzecz powodów G. C., A. Z. i A. G. solidarnie kwotę 1 177,00 zł (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. Zasądza od B. K. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 41,79 zł (czterdzieści jeden złotych 79/100 groszy)

UZASADNIENIE

G. C., A. Z., A. G. działający pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...) Spółka Cywilna z siedzibą w T. wytoczyli powództwo przeciwko B. K. o zapłatę kwoty 2 304,52 złotych wraz z odsetkami od dnia 3 września 2019 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 25 października 2016 roku przez pozwaną z N. (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Zgodnie z umową N. (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością udzieliła pozwanej pożyczkę w wysokości 10 000 złotych, którą pozwana zobowiązała się spłacić w 36 miesięcznych ratach, płatnych do 10 dnia miesiąca.

Dnia 26 października 2016 roku wierzytelność z tytułu wyżej wymienionej pożyczki została przeniesiona na rzecz P.U.H. (...) spółkę cywilną G. C., A. Z. i A. G., a następnie w dniu 27 października 2016 roku na rzecz W. F..

Powodowie nabyli powierniczo dochodzoną wierzytelność na mocy umowy powierniczego przelewu wierzytelności z dnia 10 czerwca 2019 roku.

Z uwagi na brak terminowych wpłat pozwana została wezwana do zapłaty wymagalnych należności. Następnie ze względu na brak terminowej zapłaty dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki, pismem z dnia 28 czerwca 2019 roku złożone zostało oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki. Wypowiedzenie to zostało odebrane w dniu 4 lipca 2019 roku. W konsekwencji cała kwota pożyczki stała się wymagalna w dniu 12 lipca 2019 roku.

Do dnia wniesienia pozwu pozwana dokonała 35 częściowych wpłat na poczet należności z tytułu wyżej wymienionej umowy pożyczki w łącznej kwocie 9 437 złotych. Zaksięgowano ją w ten sposób, że kwotę 76,48 złotych zaksięgowano na poczet odsetek za opóźnienie liczonych od niespłaconych w terminie rat pożyczki, kwotę 25,35 złotych na poczet odsetek za opóźnienie od niespłaconego kapitału pożyczki, kwotę 1 618,53 złotych na poczet oprocentowania, kwotę 7 716,64 złotych na poczet kapitału pożyczki.

Dochodzona pozwem należność główna w kwocie 2 304,52 złotych stanowi sumę następujących wymagalnych i niespłaconych należności:

- kwota 2 282,63 złotych z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki;
- kwota 21,89 złotych z tytułu odsetek umownych za opóźnienie od niespłaconego kapitału pożyczki liczonych od dnia wymagalności całej pożyczki tj. 12 lipca 2019 roku do dnia 2 września 2019 roku.

Powodowie wskazali również, że dochodzą od pozwanej dalszych odsetek umownych za opóźnienie liczonych od kwoty 2 304,52 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Powodowie wskazali, że zmierzali do polubownego rozstrzygnięcia sporu przed wytoczeniem powództwa. W tym celu podejmowali czynności windykacyjne zgodnie z umową jak również wzywali pozwanego do zapłaty dochodzonej należności. Działania te okazały się jednak bezskuteczne.

Postanowieniem z dnia 17 października 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piszcu, jako sądowi właściwości ogólnej pozwanej.

Sąd Rejonowy w Piszcu nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I C 668/19 upr z dnia 3 grudnia 2019 roku zasądził od pozwanej na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

W przepisany terminie sprzeciw od wskazanego wyżej nakazu zapłaty wniosła pozwana B. K., zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa. Ponadto wniosła o zasądzenie od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana poniosła zarzut stosowania przez poprzednika prawnego powoda w umowie pożyczki z dnia 25 października 2016 roku klauzul niedozwolonych, nadużycia prawa podmiotowego przez powoda oraz spełnienia świadczenia.

Pozwana przyznała, że otrzymała od poprzednika prawnego powoda pożyczkę w kwocie 5 000 złotych, którą spłaciła w całości. W umowie pożyczki określono wysokość kosztów związanych z pożyczką na kwotę 6 652,06 złotych, w tym 5 000 złotych tytułem prowizji oraz 1 652,06 złotych tytułem oprocentowania pożyczki. Pozwana podkreśliła, że koszty udzielenia pożyczki przewyższały kwotę samej pożyczki. Jej zdaniem żądanie powodów kwoty dochodzonej pozwem jest bezpodstawne i zawyżone. Wskazała, że do chwili obecnej spłaciła na rzecz powoda kwotę ponad 9 000 złotych. Kwota głównego kapitału została przez pozwaną spłacona wraz z oprocentowaniem.

Wskazała ponadto, że umowa pożyczki została zawarta między konsumentem a przedsiębiorcą, z wykorzystaniem wzorca umownego, na którego teść pozwana nie miała żadnego wpływu.

W ocenie pozwanej prowizja ustalona w umowie pożyczki jest rażąca, wygórowana i nieadekwatna do czynności wykonanych przez poprzednika prawnego powodów związanych z udzieleniem pożyczki. Wskazała, że wystarczającym wynagrodzeniem należnym poprzednikowi prawnemu za udzielenie pożyczki było oprocentowanie w kwocie 1 652,06 złotych, a które zostało spłacone w całości przez pozwaną.

W piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2020 roku powodowie, w związku z dokonanymi przez pozwaną wpłatami po wytoczeniu powództwa w dniu 8 sierpnia 2019 roku w wysokości 162 złote, w dniu 3 września 2019 roku w wysokości 400 złotych, w dniu 30 września 2019 roku w wysokości 200 złotych oraz w dniu 6 listopada w wysokości 200 złotych ograniczyli żądanie pozwu o wpłacone kwoty oraz wnieśli o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 1 549,61 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 listopada do dnia zapłaty i cofnęli powództwo wraz z zrzeczeniem się roszczenia ponad wskazaną kwotę należności głównej oraz należności odsetkowej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 października 2016 roku w E. pomiędzy B. K. a N. (...)Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. została zawarta umowa pożyczki o numerze (...), na kwotę 10 000 złotych. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 11 652,06 złotych, co stanowi sumę całkowitej pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki.

Zgodnie z umową B. K. obok kapitału zobowiązała się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy również:

- odsetek umownych według zmiennej stopy procentowej, stanowiącej w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych,
- prowizji w wysokości 5 000 złotych.

Spłata pożyczki miała nastąpić w 36 miesięcznych ratach, w wysokości 322,67 złotych każda, począwszy od miesiąca października 2016 roku.

Umowa przewidywała, że pożyczkodawca może rozwiązać umowę z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niespłacenia przez pożyczkobiorcę dwóch kolejnych rat pożyczki. Jeżeli pożyczkobiorca nie spłaci swoich zobowiązań wobec pożyczkodawcy w terminie wskazanym w wypowiedzeniu, pozostała do spłaty całkowita kwota do zapłaty wraz z odsetkami od zadłużenia przeterminowanego staje się wymagalna, a pożyczkodawca przystępuje do zaspokojenia swoich wierzytelności z tytułu umowy w postępowaniu sądowym.

W dniu 26 października 2016 roku w T. pomiędzy N. (...)spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., A. Z., A. G. oraz G. C. prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...), A. G., (...) spółką cywilną z siedzibą w T. doszło do przelewu wierzytelności z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) przysługującej od B. K.. Następnie w dniu 27 października 2016 roku w T. pomiędzy A. Z., A. G. oraz G. C. działającymi wspólnie pod firmą (...), A. G., (...) Spółką Cywilną z siedzibą w T. oraz W. F. została dokonana umowa przeniesienia prawa majątkowego w postaci wyżej wymienionej wierzytelności na rzecz W. F.. W dniu 10 czerwca 2019 roku A. Z., A. G. oraz G. C. z siedzibą w T. działającymi wspólnie pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) Spółką Cywilną z siedzibą w T. oraz W. F. zawarli umowę powierniczego przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz tych pierwszych.

Pismem z dnia 18 marca 2019 roku powodowie wezwali B. K. do zapłaty. W związku z tym, iż wezwanie pozostało bezskuteczne, pismem z dnia 28 czerwca 2019 roku wypowiedzieli umowę B. K.. Przedmiotowe pismo B. K. odebrała osobiście dnia 4 lipca 2019 roku. Po wypowiedzeniu umowy pożyczki B. K. w dniu 8 sierpnia 2019 roku na poczet długu spłaciła 162 złotych.

Po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie na poczet długu B. K. wpłaciła 400 złotych w dniu 3 września 2019 roku, 200 złotych w dniu 30 września, 200 złotych w dniu 6 listopada 2019 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: umowa pożyczki oraz harmonogram spłat k. 19; umowa przelewu wierzytelności k. 20; umowa przeniesienia prawa majątkowego k. 25; umowa powierniczego przelewu wierzytelności k.27; wezwanie do zapłaty k.30; wypowiedzenie umowy pożyczki k.31; potwierdzenie odbioru k. 32)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Wszystkie podniesione przez stronę pozwaną zarzuty, w świetle przedłożonych przez powodów dokumentów, uznać należy za chybione.

Należy wskazać, iż bezsporny jest fakt, że strony łączyła umowa pożyczki o numerze (...), zawarta w dniu 25 października 2016 roku, z której warunków pozwana nie wywiązała się w całości. Zgodnie z umową pozwana obok kwoty udzielonej jej pożyczki, zobowiązana jest do zapłaty na rzecz powodów odsetek oraz prowizji. Wobec zwłoki pozwanej w płatności dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki, powodowie wypowiedzieli umowę, wskutek czego cała niespłacona należność stała się wymagalna.

Za chybione należy uznać zarzuty pozwanej dotyczące stosowania przez poprzednika prawnego powodów niedozwolonych klauzul umownych czy też nadużycia prawa podmiotowego. Nie sposób przyjąć, że przedmiotowa umowa została zawarta pod presją przewagi powodów, czy też poprzednika strony powodowej, prowadzącej działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczek. Pozwana miała bowiem możliwość wyboru instytucji finansowej, u której chce zaciągnąć zobowiązanie. Zawarła przedmiotową umowę w ramach swobody kontraktowej. Znała treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość, wysokość poszczególnych rat pożyczki i terminy ich spłaty; otrzymała egzemplarz umowy z kalendarzem spłat; mogła i powinna była szczegółowo zapoznać się z treścią umowy; mimo uprawnienia, nie odstąpiła od umowy na zasadach określonych w § 11 umowy.

Podkreślenia wymaga fakt, że pozwana w sprzeciwie podnosząc zarzut spełnienia roszczenia argumentując to tym, iż na rzecz powodów spłaciła kwotę ponad 9 000 złotych, podczas gdy zgodnie z § 1 pkt 2 umowy pożyczki gotówkowej całkowita kwota do zapłaty wynosi 11 652,06 złotych. Pozwana nie dołączyła dowodów w jakiej kwocie dokonała spłaty, a zarzut spełnienia świadczenia oparła na swoich gołosłownych twierdzeniach.

W toku postępowania, pismem procesowym z dnia 15 czerwca 2020 roku powodowie ograniczyli niniejsze powództwo do kwoty 1 549,61 złotych oraz należności odsetkowej do dnia 6 listopada 2019 roku wobec ustalenia, iż pozwana na poczet przedmiotowej umowy dokonała wpłat w łącznej kwocie 962 złotych. Odpis pisma doręczono pozwanej, która nie zajęła stanowiska w tej kwestii.

W związku z powyższym Sąd nie miał wątpliwości aby uznać zasadność ograniczonego roszczenia pozwu. Wysokość zobowiązania pozwanej została należycie przez powodów udokumentowana, a strona przeciwna nie przedstawiła dowodów kwestionujących wyliczenia powódki.

W konsekwencji Sąd na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c., umowy pożyczki z dnia 25 października 2016 roku oraz art. 481 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 1 549,61 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2016 roku do dnia zapłaty.

Ponieważ powodowie ograniczyli powództwo do kwoty 1 549,61 złotych oraz należności odsetkowej do dnia 6 listopada 2019 roku postępowanie w zakresie kwoty 754,91 złotych oraz w zakresie odsetek o dnia 3 września 2019 roku do dnia 6 listopada 2019 roku na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. należało umorzyć.

Mając na uwadze wynik procesu Sąd, w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz.

265), zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 177 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 200 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 60 złotych tytułem zwrotu zaliczki na kuratora, a także opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Ponadto Sąd zasądził od B. K. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Pieszku kwotę 41,79 złotych tytułem kosztów komorniczych pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sad Rejonowy w Pieszku.